

1 EÏMY

«ΠΕΡΙΜΕΝΕ» ΛΕΩ. Νιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται.

Το δάχτυλο του Πρεσβύτερου θρίσκει πάνω από το κουμπί της εκτόξευσης. Μου ρίχνει μια ματιά και διακρίνω την ανησυχία στα μάτια του. Οι ρυτίδες στις άκρες τους τον κάνουν να φαίνεται γέρος και θλιμμένος. Ο πλανήτης λάμπει μπροστά μας, τον βλέπουμε μέσα απ' το κυψελωτό παράθυρο – μπλε και πράσινος και άσπρος και αστραφτερός. Είναι όλα όσα ονειρευόμουν. Αλλά το συναίσθημα που νιώθω να μου πλακώνει το στομάχι είναι φόβος.

Τρόμος.

«Είμαστε έτοιμοι;» ρωτάω. Η φωνή μου ίσα που ακούγεται.

Ο Πρεσβύτερος γέρνει πίσω και απομακρύνεται από το κουμπί της εκτόξευσης. «Έχουμε μεταφέρει από το *Καλό Κατευόδιο* στη σωσίδια λέμβο ό,τι χωρούσε» λέει. «Έχουν δεθεί τα πάντα...»

«Ακόμα και οι άνθρωποι» λέω. Χρησιμοποιήσαμε τα με-

γάλα και πολύ χοντρά σκιοινιά, σαν κι εκείνο με το οποίο είχε δεθεί ο Πρεσβύτερος όταν βγήκε απ' το πλοίο φορώντας τη διαστημική στολή. Δέσαμε τους ανθρώπους όσο καλύτερα μπορούσαμε γύρω από τους κρουγονικούς θαλάμους, στους τοίχους, όπου βρήκαμε, προκειμένου να μην τινάζονται τριγύρω σαν λαστιχένια μπαλάκια όταν η λέμβος θα προσγειωθεί στην Κενταυρο-Γη. Το καλύτερο που μπορείς να πεις γι' αυτή την κατασκευή είναι πως είναι αυτοσχέδια. Φοβάμαι μήπως αυτές οι προχειροδιορθωμένες ζώνες ασφαλείας δεν κρατήσουν, αλλά είναι ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να κάνουμε. Ποτέ δε θα είμαστε πιο έτοιμοι απ' ό,τι τώρα.

Αλλά δεν εννοούσα αυτό όταν ρώτησα αν είμαστε έτοιμοι.

Αυτό που εννοούσα ήταν: είμαστε έτοιμοι γι' αυτό που μας περιμένει εκεί κάτω;

Εγώ είμαι έτοιμη;

Στον πλανήτη είχαν στείλει ερευνητικούς δορυφόρους –πολλοί, μάλιστα, είχαν εκτοξευθεί πριν ακόμα φτάσει το *Καλό Κατενόδιο*– και όλοι ανέφεραν ότι η Κενταυρο-Γη ήταν κατοικήσιμη. Αλλά υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να είναι κατοικήσιμη και στο να γίνει σπίτι μας.

Και έχει τέρατα.

Κουνάω το κεφάλι μου προσπαθώντας να διώξω την ανησυχητική αυτή σκέψη. Όλοι οι τελευταίοι ερευνητικοί δορυφόροι ανέφεραν κάποιον άγνωστο κίνδυνο, κάτι που ο Ωρίωνας αποκάλεσε «τέρατα». Κάτι τόσο κακό, που ο πρώτος Πρεσβύτατος πήρε την απόφαση ότι θα ήταν προτιμότερο να παγιδεύσει τους πάντες στο *Καλό Κατενόδιο* απ' το να τους αφήσει να προσγειωθούν.

Τι είναι χειρότερο; Τα τέρατα... ή οι τοίχοι;

Πέρασα τρεις μήνες παγιδευμένη εδώ μέσα, οι τοίχοι του διαστημόπλοιου ήταν περισσότερο κλουδί παρά σπίτι για μένα. Τουλάχιστον, όμως, παρέμεινα ζωντανή. Ποιος ξέρει τι μας επιφυλάσσει ο πλανήτης, τι νέους κινδύνους θα αντιμετωπίσουμε!

Το μόνο που υπάρχει πλέον είναι ερωτήματα, φόβος κι ένας μεγάλος πρασινομπλέ και λευκός πλανήτης που με κοιτάζει από χαμηλά.

Πρέπει να πάμε εκεί. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον κόσμο που μας περιμένει εκεί κάτω. Θα είναι προτιμότερο να πεθάνουμε στα γρήγορα με μια μονάχα γεύση ελευθερίας στα χείλη παρά να ζήσουμε πολλά χρόνια υποκρινόμενοι ότι δε βλέπουμε τους τοίχους που μας κρατάνε φυλακισμένους.

Λέω στον εαυτό μου πως αξίζει. Όποιο κι αν είναι το τίμημα που θα πληρώσουμε, αξίζει και μόνο που θα έχουμε δραπετεύσει από το *Καλό Κατενόδιο*. Αυτά λέω στον εαυτό μου και προσπαθώ να τα πιστέψω.

Φώτα αναβοσβήνουν πάνω στον πίνακα ελέγχου. Εγώ και ο Πρεσβύτερος καθόμαστε ακριδώς μπροστά του, κι ανάμεσά μας στο πάτωμα βρίσκεται ένας τεράστιος μεταλλικός μοχλός. Η κεντρική Γέφυρα –η μεγάλη αίθουσα από την οποία ελέγχεις όλο το πλοίο– είχε έξι καρτέκλες και ντουζίνες με πίνακες ελέγχου, αλλά αυτή η μικρότερη γέφυρα έχει μόνο δύο ζευγάρια. Ελπίζω να είναι αρκετοί. Ελπίζω κι εμείς να είμαστε αρκετοί.

Απλώνω το χέρι μου προς τα πάνω –προς το παράθυρο με τον λαμπερό πλανήτη ή προς τον πίνακα ελέγχου, δεν είμαι σίγουρη– και ο Πρεσβύτερος πιάνει σφιχτά το χέρι μου, που τρέμει.

«Μπορούμε να τα καταφέρουμε» λέει, χωρίς καμιά
αμφιβολία στη φωνή του.

«Πρέπει να τα καταφέρουμε» λέω.

«Μαζί;»

Γνέφω.

Και τα πλεγμένα δάχτυλά μας πατάνε το κουμπί που
γράφει ΕΝΑΡΞΗ ΕΚΤΟΞΕΥΣΗΣ.